

[Ømann.]

Jeg skal anbefale, at man stemmer for regeringens ændringsforslag og ligeledes anbefale, at man stemmer for ændringsforslaget om at bibeholde den 80 pct.s grænse for udskrivningen af personlig skat, som fandtes i den tidligere udskrivningslov, idet jeg ikke finder nogen anledning til at foranstalte en særlig lempelse for visse formueejere, som nedsættelsen af grænsen til 70 pct. alene indebærer. Når denne bestemmelse er kommet ind, ja, så er det vel så decideret et propagandaforslag for at prøve på at fortælle vælgerbefolkningen, at regeringen ikke har glemt det indholdsløse løfte om et skatteeft.

Hvad endelig angår ændringsforslagene fra VS, så er de vel stillet, fordi man mente, man burde gøre et eller andet; jeg skal anbefale, at man afholder sig fra at stemme om dem.

Sigsgaard: Må jeg til hr. Ømann sige, at alt, hvad vi foretager os, det foretager vi, fordi vi mener, at det er nødvendigt at gøre et eller andet, så det er ikke noget nyt i denne sag.

Et parlament skulle egentlig være et sted, hvor man parlamenterer, og hvor man vejer synspunkterne, hvor man argumenterer, men det sker jo forbløffende sjældent i dette parlament. Man indskrænker sig mest til at meddele, hvad man stemmer for, og hvad man stemmer imod, og sådan er det også gået her i dag. Man går imod skattelettelse for de mindre indkomster, men finder sig ikke foranlediget til at sige, hvorfor man gør det. Man går imod en forhøjelse af formueskatten og går tværtimod ind for en lempelse af den, men siger ikke rigtig noget om, hvorfor man har den politik. Dermed synes jeg, man erkender, at parlamentet ikke fungerer som parlament. Noget helt andet er, at man også dermed hæmmer den offentlige debat, for det er jo ganske svært at få noget fornuftigt ud af det, der sker her i folketinget, når man ikke kan få kendskab til begrundelserne for de standpunkter, som partierne indtager.

Hr. Grünbaum syntes, at det var usagligt at stille ændringsforslag til skatteskalaen nu. Men det, vi bestemmer med denne lov, er jo, hvor meget folk skal betale i skat i sidste halvår af 1969, og det synes jeg ikke er så uinteressant. Selv om det kun er et halvt år, så er det jo store beløb og væsentlige beløb for alle mennesker, og hvis man synes, at byrderne er urimeligt fordelt, ja, så synes jeg, man må foreslå ændringer, ganske uanset at det kun drejer sig om et halvt år. Jeg undrer mig over, at socialdemokratiet og SF ikke har gjort det i udvalget; jeg synes ikke, man har fået nogen tilstrækkelig forklaring på det.

For nogen tid siden blev momsens forhøjet, og det er jo i særlig grad de mindre indkomster, der her blev ramt, det er dem, der i det hele taget rammes stærkest af forbrugsbeskatningen. Det har de ikke rigtig fået nogen compensation for. Den udvikling, der lægger større og større byrder på de dårligt stillede og samtidig ensidigt begunstiger de velstillede, bør efter vores opfattelse bremses. Derfor har vi foreslået en ændring af personfradragene og af skatteskalaen, der vil betyde, at alle familieforsørgere får en lettelse på 360 kr. på årsbasis. Nu forstod jeg på hr. Ømann, at han syntes, det var et beskedent beløb, og derfor vil jeg da gerne sige, at vi så gerne videregående ændringer, men der er jo ikke større muligheder for at få videregående ændringer gennemført, når ikke engang hr. Ømann vil foreslå så meget som 1 kroners lempelse.

En lempelse som den, vi har foreslået, på 360 kroner på årsbasis, vil selvfølgelig være en særlig fordel for dem, der har lave indkomster. Har man en skat på 500 kr., mærkes en lettelse på 360 kr. kraftigt, men er skatten måske 30.000 kr., mærkes den jo knap så meget, og det er ideen i det. Ikkeforsørgere vil, sådan som skalaen er indrettet, få væsentlig mindre besparelser, og jeg vil i den forbindelse sige, at også ikkeforsørgere bør have en væsentlig lettelse i forbindelse med den udskrivningslov, der skal gælde under kildeskatten.